

Erämaan pienen kukan hengellinen rohkaisu

Kuljin Fuerteventuralla kuivassa ja kuumassa maastossa vesipullo repussani. Nousin melko korkealle nähdäkseni kauas. Kuitenkin huomasin näkeväni myös lähelle. Kuivassa maassa oli piikikkäitä pensaita. Kiinnitin huomioni siihen, etteivät ne olleetkaan kokonaan harmaat. Niissä oli jotain aavistuksen vihertävää. Niissä oli eloa.

Ottettuani kuvia näistä pensaista kauempaa, ja kumartuessani alas lähikuvaa varten, näin ihmeekseni yhden aivan pienen keltaisen kukan. Kun osasin katsella oikealla tavalla, näin useita kukkia ja myös pieniä nuppuja. Ne olivat kuin pensaan piikkien suojassa.

Jossain hyvin syvällä, missä pensaas juuret ovat, on vettä. Kasvi tarvitsee ravintonsa veden mukana. Miten kätkössä piikkien alla saattaa olla näin kaunista elämää? Miten kaunis onkaan pikkuruinen, vaatimaton kukka keskellä kuivaa ja karua erämaata.

Hämmästyin havaitessani, että Raamatussa (1933/38 käännöksessä) esiintyy 316 kertaa sana erämaa. Se kuvaa aina autiota, kuivaa, karua ja vedetöntä aluetta. Usein erämaa kuvataan myös vaaran paikaksi.

Erämaassa ei voinut tehdä myöskään työtä. Ei siellä voinut viljellä tai kalastaa. Sinne oli myös hyödytöntä rakentaa mitään, koska vesi puuttui. Hengellisesti voimme olla myös erämaassa ja vailla kykyä tehdä työtä. Ymmärrämme, että elävä vesi puuttuu. Olemme hengellisesti jostain tärkeästä riippuvaiset, ja meillä on jano ja nälkä. Meidänkin tulisi juurtua syvälle Kristuksen tuntemiseen. Tämä ei tapahdu hetkessä, eikä aina helppoissa olosuhteissa.

Psalmin 107 jakeet kuvaavat mielestäni sitä, miten me Jumalan omatkin koemme olevamme hengellisessä mielessä kuin harhailemassa erämaassa, ja etsimässä paikkaa, mihin asettua. Kaipaamme ravintoa, yhteyttä toisiin ja jotain sellaista, missä on rauha ja hyvä olla. Kaipaamme myös sitä, että voimme tehdä työtä ja kasvaa hengellistä hedelmää.

Hän muutti erämaan vesilammikoiksi ja kuivan maan vesilähteiksi.

Ja hän asetti nälkäiset sinne asumaan, ja he rakensivat kaupungin asuaksensa.

Ja he kylvivät peltoja ja istuttivat viinitarhoja, jotka tuottivat satoisan hedelmän. (jakeet 35-37)

Vesi voi saada ihmeitä aikaan. Kun puhumme vesilammikoista tai vesilähteistä, emme välttämättä puhu suurista vesistä. Olennaista on se, ettei veden lähde kuivu. Vesi voi olla pinnalla tai hyvin syvällä, mutta vain yhä uudelleen virtaava vesi on hyödyllistä ja puhdasta.

Kristus on sanonut Pyhästä Hengestä näin:

Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seisoj ja huusi ja sanoi: ”Jos joku janoaa, niin tulokoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.” Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu. (Joh. 7:37-39)

Tiedän, että me uskovat koemme usein olevamme erämaassa ja janoisia. Meillä on kutsu tulla Jeesuksen tykö ja kutsu juoda. Nyt Jeesus on kirkastettuna Isän tykönä kärsittyään ristinkuoleman tähtemme. Tähän kätkeytyy tärkeä salaisuus. Me saamme juoda ja tyydyttää janoamme, mutta silti janoamme ei sammu pysyvästi ajassa. Ja kuitenkin emme tahdo pois tämän lähteen ääreltä. Me tiedämme, että tämä elävä, iankaikkisuuteen kantava virta ei kuivu milloinkaan.

Kuin pieni lähde

*Elävän veden virrat,
usein kuin pieni lähde,
tuskin kunnolla nähtävä,
mutta silti niin kirkas,
ravitseva, kuulas vesi.
Pienelläkin purolla voi viipyä.
Miksi kaivata virroille?
Saahan imeä pisaran kerrallaan.*

Lähde, josta vesi ei ehdy

*Sinä lohdutat
pienillä puroilla, pienillä aluilla.
Kunhan lähde on oikea,
saamme juoda elävää vettä,
Kristuksen aitoa rakkautta.
Se hiljentää, se hoitaa.
Siitä kumpuaa hiljainen kiitos,
usein kyynelsilmän läpi.*

Kun viivymme elävän veden lähteellä, Kristuksen lähellä, hän itse lahjoittaa meille sitä ravintoa mitä tarvitsemme. Hän itse on meille lahja. Hän on myös elävä sana. Kristuksen salaisuuden äärellä saamme viipyä ja juurtua häneen.

Ehkä se mitä Kristuksen Henki meissä vaikuttaa, näyttää samalta kuin tuo piikkipensaas kukka. Voisin olla jopa varma siitä, että moni näkee ensin vain harmaan ja kuivan kasvin. Mutta sehän ei ole totuus, vaan pensas kukkii runsaasti, koska sen juuret ovat syvällä veden lähteellä.

Pieni kukka on äärettömän puhutteleva. Se kuin kätkesi jonkun erityisen selviämisen salaisuuden. Janoinen erämaan kulkija, joka etsii elävää vettä, näkee pienen kukan. Tällöin hän ajattelee, että kukka saa ihmeellisesti voimaa ja vettä. Tästä salaisuudesta tahdon minäkin päästä osalliseksi.

Tahdonkin viipyä erämaassa

*Isä,
tahdonkin viipyä erämaassa
Sinun laskemasi ajan.*

*Olkoon hetkissäsi läsnä
ikuisuutesi hellä sipaisu.*

*Pyydän myös turvallisuutta
olla aidosti kesken kaikessa.*

Vietimme useana talvena joitain viikkoja Fuerteventuralla. En kulkenut vain kuivilla kukkuloilla, vaan useimmiten rantojen lähellä. Silloin näin oravia, erilaisia lintuja ja villiaaseja.

Tämä vapaana liikkuva, nuori aasi asteli reippaasti minua kohti ja kumartui edessäni syömään. Silloin hämmästyin. En ollut lukenut, enkä kuullut mitään sen selkään piirtyvästä ristikuvioista.

Arvioni mukaan noin vuoden ikäinen varsa, hiukan täysikasvuista aasintammaa pienempi

Ceta Lehtniemi

Matteuksen evankeliumi 21: 1-5

Ja kun he lähestyivät Jerusalemiä ja saapuivat Beethfageen, Öllymäelle, silloin Jeesus lähetti kaksi opetuslasta ja sanoi heille: "Menkää kylään, joka on edessäne, niin te kohta löydätte aasintammen sidottuna ja varsan sen kanssa; päästäkää ne ja tuokaa minulle. Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin vastatkaa: 'Herra tarvitsee niitä'; ja kohta hän lähettää ne." Mutta tämä tapahtui, että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetan kautta, joka sanoo: "Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla.'"

Olikohan Jeesuksen pyytämä aasin varsa kuvan varsan näköinen? Tätä lempeää eläintä katsoin todella pitkään. Selän tumma ristikuvio muistutti minua siitä, että Jeesuksen, Vapahtajamme, ristin tie alkoi lauhkean ja sävyisän, nuoren aasintammen selässä. Kyseessä oli varsa, jolla ratsastettiin ensimmäistä kertaa.

18.7.1999

*Turvaluola, turvapesä, Isin syli.
Sinne kömmin, kapuan,
kun maailma avarakin puristaa,
kun haluan nähdä kauas ja en näe
tai kun uskon näkeväni ja pelkään.*

*Isin syli on turvallinen.
Joskus omat tunteet pelottavat,
ne joita ei edes tiedä, tunne.
Silloin etsin Isin katsetta,
voisiko sylissä käydä, jäädä.*

*Mitä on nykyhetki?
Kaipausta, ikävää jonnekin,
muistoja, matkanteon jättämiä jälkiä.
Kaikki tämä läsnä ja taivas myös,
kun Kristus on tie, totuus ja elämä.*

*Silloin tietää, että kaikkiin suuntiin
voi turvallisesti katsella.
Tätä päivää mennyt matka.
Tätä päivää kumpujen tuolla puolen
ja tässä Isin sylissä tänään.*

*Tämä hetki on täysi aika joka suuntaan.
Se tihkuu iankaikkisuutta.
Armo ja totuus ympäröi minut,
syylinä hellyys ja kauneus
Isin täysi turva, rakkaus.*

He laittavat majansa kallioihin

Sananl. 30: 26: ... tamaanit ovat heikko kansa, mutta he laittavat majansa kallioihin;

Tämä sananlaskun paikka nousi jostain esille aamulla varhain. Saatoin sen yllättäen löytää raamattuhaun kautta. Huh, miten paljon tunteita nousikin pintaan tämän jakeen myötä. Jos kirjoittaisin yhä päiväkirjaa, niin se olisi nyt kädessäni tämän tabletin sijasta.

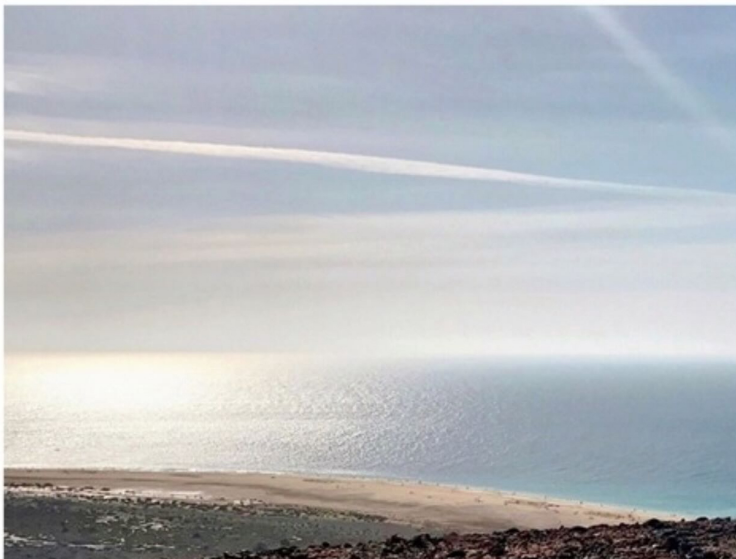
Minulla on jossain kuva, missä olen jonkin rinteessä olevan luolan suulla. Tahdoin tällaisen kuvan, ja kirjoitin siihen runon. Se on karkea ja viimeistelemätön, mutta aito. Kirjoitin runoja eniten elämänvaiheessa, jolloin jokin tuohon asti välttämätön suorittaminen oli väistymässä. Tarvitsin sekä suojaa että lujaa pohjaa. Lisäksi koin joka aistillani sen, että oma suojan, kätköpaikkani oli lähellä taivasta. Taivas merkitsi myös valoa ja totuutta.

Löytäisinkö runoni vielä jostain? Olenko hylännyt sen? Löysin viimein vanhan kierrevihkosen. Sen kirjoittamiseen liittyi myös apu muilta. Tarvitsin tietokoneen kotiin, ja tarvitsin apua saadakseni kierrevihkosen käsiini asti. Suurin kynnyks liittyi siihen miten uskallan paljastaa tunteeni ja keskeneräisyyteni. Tulenko tämän vuoksi hylätyksi?

On kulunut kaksikymmentä vuotta siitä, kun kirjoitin päivittäin vihkoihin kuin vuoropuhelua Isälle Jumalalleni. Ja kirjoitin ikään kuin saamiani vastauksia. Myöhemmin yritin saada tätä vaihetta julkaisuksi kokonaisuutena. Ensimmäinen taho ilmoitti heti, ettei ota edes katsottavaksi, heillä on tarpeeksi "omia" julistajia ja runoilijoita. Seuraava taho ilmoitti, ettei voi julkaista mitään ikään kuin profetian muodossa. Tuli hyvin syrjään sysätty olo. Tuli tunne siitä, että oma herkkä elämäni Jumalan kasvojen edessä ja samalla kuin Isän sylissä, ei ole riittävän oikeaa. Sitä ei voi julkaista.

Hyvin pieni riisuttu kirja kuitenkin tuli julkaisuksi asti muutaman vuoden päästä. Piti tulla pieni kirjasarja, mutta ei tullut. Asia raukesi. Omaan elämäni tuli muutto ja muutoksia, uusia yhteyksiä ja uupuminen. Itselleni on ollut tärkeää kirjoittaa, puhua ja kuunnella aivan keskeistä evankeliumin sanomaa. Samoin on ollut tärkeää erottaa aito väärästä

Olisiko vasta nyt sellainen aika ja sellainen lepo, että voisin raottaa syvemmin näitä alkuperäisiä tekstejäni? Kuka enää voisi torjua minut?

*Sillä hän
kätkee
minut
majaansa
pahana
päivänä,
hän suojaa
minua
telttansa
suojassa,
korottaa
minut
kalliolle.*

Psalmi 27:5

Kunnia yksin Jumalalle

Olin kesäyönä hetken hereillä. Luin Matteus 14 jakeita liittyen tapahtumiin myrskyävällä Gennesaretin järvellä, koska tämä kohta tuli illalla mieleeni juuri ennen nukkumaan käymistäni. Ruokintaihme oli juuri takana. Jeesus oli lähettänyt opetuslapset edellään veneellä järvelle ja oli viipynyt yksinäisyydessä hiljaisessa rukouksessa.

Jeesus lähti opetuslasten perään veden päällä kävellen. Muistamme miten nämä miehet pelästyivät luullen Jeesusta aaveeksi. Pietari kuitenkin pysyi, että Jeesus kutsuisi hänet luokseen samalla tavoin vettä myöten kävellen, jos kyseessä on Herra. Kuitenkin Pietari vajosi katsoessaan aaltoja.

Niin Jeesus kohta ojensi kätensä, tarttui häneen ja sanoi hänelle: ”Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?” Ja kun he olivat astuneet veneeseen, asettui tuuli. Niin venheessä olijat kumarsivat häntä ja sanoivat: ”Totisesti sinä olet Jumalan Poika.” (Matt.14:31-33)

Tämä sana antaa kunnian Jumalalle. Meille jää usein osaksemme Pietarin huudahdus: ”Herra, auta minua.” Jos Pietari olisi omassa varassaan pystynyt kävelemään myrskyävässä vedessä, katse olisi hänessä, hänen uskossaan ja rohkeudessaan. Nyt melkein unohdamme, että Jeesuksen varassa todellakin myös Pietari oli hetken veden päällä.

Jeesus ja Pietari astuivat veneeseen. Myös myrsky tyyntyi samassa. Joskus me näissäkin tilanteissa valitettavasti näemme itsemme kuvaannollisesti astumassa veneeseen ja asettamassa myrskyä. Unohdamme, ettei mitään olisi tapahtunut ilman Jeesusta. ”Ilman minua te ette voi mitään tehdä” (Joh.15:5)

Pietarin pitikin olla kuin unohdettu, ja yksinomaan Jeesuksen varassa. Kaikki kunnia kuuluu aina yksin Jumalalle. Meidän osamme on riippua Hänen varassaan, ja hyvin usein tunnustamme uskomme Pietarin sanoin: ”Herra, auta minua!”

Hiljaisuudessa yksin

Jälleen laitan esille aukeaman runokirjastani ”Pieniä siemeniä erämaasta”. Kuva on Pyhäkerolta keskiyön taituttua. Valoa oli niukasti, ja oikeastaan kuvaakin ottaessani makasin maassa. Kameran olin varmaan tukenut pienen kiven päälle.

Olin ajanut autollani jonkin matkaa Hetasta ja parkkeerannut sen johonkin. Sitten lähdin rinka selässä etsimään tunturia. Hyvin reitti löytyikin, ja sopi päivämatkaksi. Tunturin juurelle pystytin teltan ja olin muutaman tunnin pitkälläni. Evästä minulla oli mukana, sekä ruokaa että sanaa.

Tunturin laelle päästyäni tiesin, ettei ketään ole noin neljän tai viiden kilometrin etäisyydellä minusta. Kyllä tunsin itseni jollakin tavoin etuoikeutetuksi, vapaaksi ja onnelliseksi. Olin maassa kumartuneena rukoukseen. Tunnelma aivan kuin pakotti siihen.

Joskus puhutaan kasvojen yhteydestä. Se on laajakin ajatus. Itselleni on avautunut hyvin koskettavina Vanhan Testamentin lukuisat kohdat Jumalan kasvoista, Isän kasvoista. Surin, kun en löytänyt näistä kuin pienen osan uudesta 1992 käännöksestä. Jotain minulle tärkeää ja rakasta oli poistettu.

Jeesus on Jumala, ja samalla Jumalan kuva. Hänessä näemme ja ymmärrämme jotain olennaista kasvojen yhteydestäkin. Itse koen runossani, että hän katsoo, ottaa luokseen syntisen, rakastaa. Olen siinä yksin, kun Jeesuksen katse ristiltä kohtaa minut.

Tunturin laelle pääsemiseksi tarvittiin vaivannäköä. Se oli fyysistä, mutta samalla sisäistä. Minun on ollut aina melko helppo rukoilla yksin hiljaisuudessa, luonnon keskellä. Jossain tämän kaltaisessa tilanteessa syntyi runoni ”Yksi katse Jeesukselta”. Oli vain hän ja lopulta vain minä yksin hänen kanssaan.

Runoni sanoma liittyy puolestani kärsivän, ja anteeksiantavan Jumalan katseeseen. Siinä on samalla katse ihmiseltä, joka kokee ääretöntä kipua, ja kantaa alastomuuden häpeää riippuessaan ristillä. Tunnen samankaltaisen pyhän hiljaisuuden kuin tunturin laella. ”Yksi katse Jeesukselta” on hiukan myöhäisempi runo kuin nämä tunturin laella kirjoittamani. Se sopi kuitenkin samalle aukeamalle, avaraan maisemaan, hiljaisuuteen.

Kiitollisuus ja liikutus ovat tunteeni. Jumala on ollut minulle armossaan äärimmäisen hyvä.

Etuoikeus

*Isä, on vapautta,
että saan polvistua
eteesi yön hämärässä
kenenkään näkemättä,
yhdenkään ihmettelemättä.*

Varhain

*Aamun hiljaisuudessa,
pyhässä kirkkaudessa,
vaeltajan matkavaivat
haihtuvat taivaan valoon.*

Yksi katse Jeesukselta

*Jeesus, Vapahtajani.
Vaikka kaikki hylkäisivät
niin Sinä et niin tee.*

*Kun muut sylkivät
tai halusivat kivittää
niin otit erilleen*

*lähellesi
kahden kesken.
Sanoit: ”Rakas”*

*Annoit katseesi, luottamuksesi,
tulevaisuuden, ihmisarvon.
Sinä, vain Sinä voit sen tehdä.*

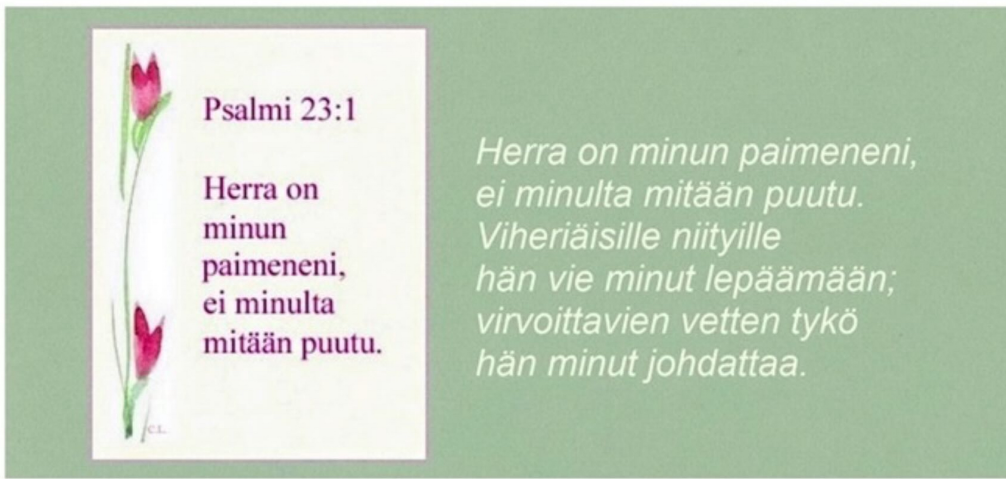
*Aikaa siihen ei tarvita.
Yksi katse vain
ja sana tai kaksi.*

*Jeesus rakas.
Katsoit ristiltä meitä jokaista,
mutta katsoit myös erikseen.*

*Juuri minua.
Minun silmiini.
Minun sydämeeni.*

Kiitos Jeesus.

Hyvän Paimenen hoidossa

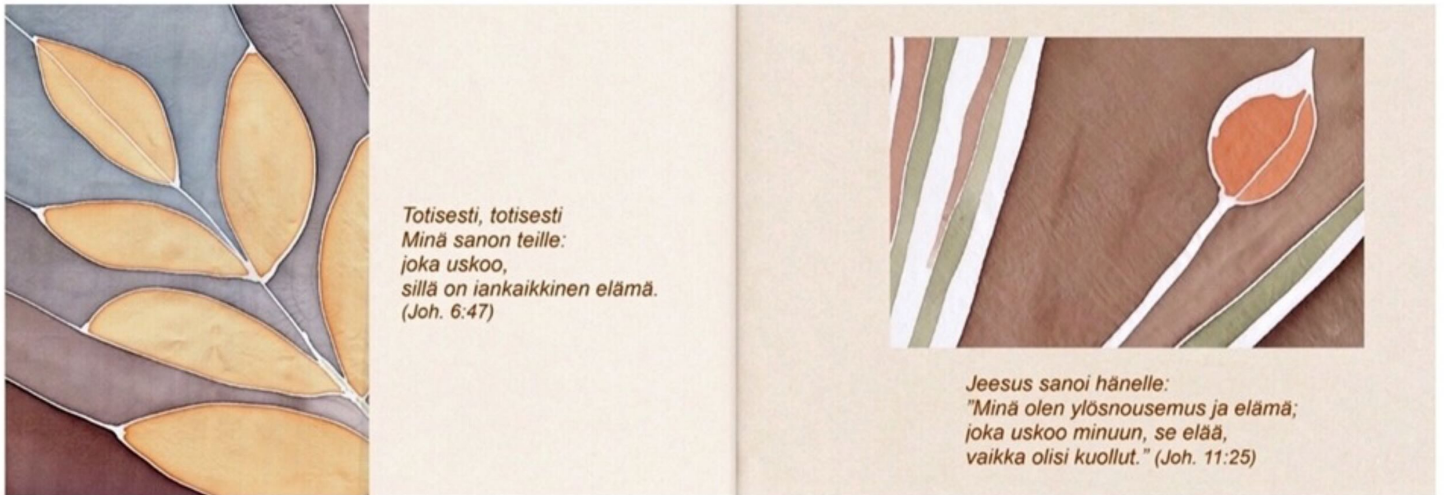
Olen tekemässä uutta ja aavistuksen erilaista painosta jo joitain vuosia sitten tekemästani pikkukirjasesta. Oikeastaan olen matkalla, ja minulla on kirjasestani jo e-kirja mukana. Siitä otin leikekuvia ja kirjoitan jotain. Kirja mahtuu pieneen kirjekuoreen. Siinä on kierrekiinnitys, joten se avautuu kivasti.

Näitä yllä olevia raamatunjakeita olen rakastanut kovin. Kun on palannut jostain sielujen paimenen ja kaitsijan tykö, niin on turvassa. Ja vielä saa ottaa vastaan vakuutuksen, että Kristus on ottanut hoivaansa. Samalla, kun olen siirtänyt tekstejä ja kuvia uuteen kirjaseen, olen painanut mieleeni jälleen näiden jakeiden sanomaa.

Usein olemme kuin orpoja, särjettyjä ja jollakin tavoin eksyksissä. Kristus on Henkensä kautta meitä sillä tavoin läsnä, ettemme muserru, ja tiedämme ettei meitä hylätä, emmekä jää yksin. Nyt saamme luottaa sanaan; joskus perillä kaikki on kirkasta ja näkyvää edessämme. Saamme olla Kristusta aivan uudella tavalla lähellä.

Tässä on kaiken rakkauden, huolenpidon, anteeksiannon ja toivon perusta. Saamme lapsen tavoin uskoa, ja kasvaa Kristuksen tuntemisessa.

Näin kirjoitin vuoden 2018 alussa. Muistaakseni istuin junassa tabletti sylissäni.

Kuvituksena kirjassa on sekä pieniä akvarellejani, että silkkityöitäni skannattuna. Raamatunjakeet ovat lohdullisia ja ne ovat niitä itselleni tärkeitä. Ruusunnuppukaan ei ole valokuva, vaan se on skannattu silkkiä vasten. On ollut kiva kokeilla kaikenlaista.

Kirjani on jäänyt melkein täysin vaille huomiota. Nyt uudelleen viimeistellesäni kirjaa huomasin sen antavan itselleni varsin paljon. Se lohdutti tilanteessa, jossa olen tekemässä kirjoja ja kortteja yksinäni ja toisaalta hyvin vähän vielä jakamassa mitään eteenpäin. Kirjassani säilyy muistoina myös skannaamani isot silkkityöt, jotka olen joko myynyt tai lahjoittanut eteenpäin.

Katsellessani itse oman kirjani kuvia, nousee halu tehdä vielä taidetta, ehkä akvarellitöitä. Elän nyt vaiheen kerrallaan.

Näin kirjoitin loppuvuodesta 2018. Olin tehnyt A6 kokoisen kierrekirjasen "Hyvän Paimenen hoidossa", ja esittelin sitä kotisivuillani.

Mitä on nykyhetki?

Kaipausta, ikävää jonnekin.

Muistoja, matkanteon jättämiä jälkiä.

Kaikki tämä läsnä ja taivas myös,

kun Kristus on tie, totuus ja elämä.

Runokirjan tekoa kesällä 2020

17.8.2020 Elokuu on pitkällä. On ollut monenlaisia kiireitä. Huomaankin yhtäkkiä, että tavallaan etsin rauhoittumista katsomalla keskeneräisen kirjani kuvia ja tekstejä. Joku runo on vedettynä sivummalle, kun olen testannut erilaisia kuvia. Samanaikaisesti en ole pystynyt lukemaan muita kirjoja. Alitajuntani askartelee tässä työssäni.

Teksti on yksi pieni osa vanhasta runostani. Kuva löytyi tabletillani, koska olen käyttänyt sitä taitettuun, kapeaan pystykorttiin. Tässä kirjassa kuva on jo ollut myös mustavalkoisena. Kuva ei todennäköisesti ole enää alkuperäinen. Paperikirjoihin olen aina pyrkinyt löytämään sen ensimmäisen, muokkaamattoman kuvan. Tämä prosessini etenee kuitenkin tabletillani.

Itse koen, että tämä korkeaksi, kapeaksi rajattu kuva pysäyttää lukijan ja katsojan hetkeksi. Ja vanhasta runostani tuli kuin uusi, kun karsin pois muut säkeet.

Avautuu kuin sumusta

Isä, Sinä yksin

tunnet minut kokonaan.

Tiedät kaipaukseni, levottomuuteni.

Sinä osaat lohduttaa.

Se mikä on minulle parasta,

näyttäytyy vähitellen, avautuu sumusta.

Nöyryyn hiljaisuuteen.

Sinä löydän rauhasi, läsnäolosi.

Tyydyn olemaan kiihuhtamatta pois.

Itse tulet lähelleni.

Olethan siinä kaiken aikaa.

Minä en sitä vaan useinkaan huomaa.

Tämä on puolestaan vanha runo, johon yhdistin erään facebookin albumista poimimani kuvan. Kuva on tässä kertomassa ympäristöstä, missä olen viettänyt kaikki elämäni kesät. Tänä kesänä olen uuden sup -laudan omistaja. Olen pari kertaa lähtenyt muutaman kilometrin suppailulle aamusumun keskelle tyynelle merelle. Kuitenkin useammin olen katsonut sumumaisemia rannalta käsin joko rantaviivasta tai kallion päältä.

Tämä aamu meni näin kertoessani kirjan teostani. Kyllä minä varmaan viimeistelen nämä kirjani 62 sivua ja pyydän kirjaani isbn -tunnukset.

Vuonna 2021 osaan kertoa, että tein kirjan pdf -muotoon isbn -tunnuksin, sekä myös paperikirjoja kopioliikkeessä.

Tämän minä olen teille puhunut, että minun iloni olisi teissä ja teidän ilonne tulisi täydelliseksi. (Joh.15:11)

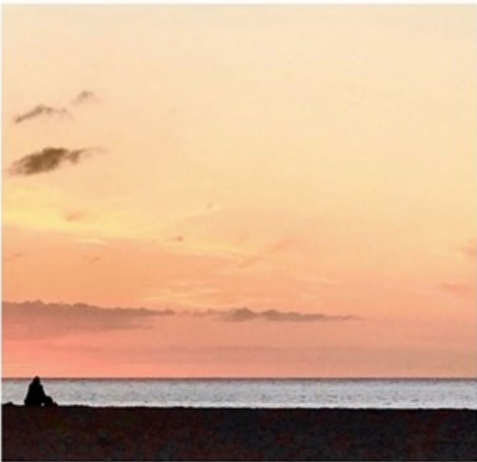
*Toinen täyttäisi kuvan väreillä,
toinen ehkä juhlalla, ihmisillä.*

*Syvä, täydellinen, ilo yhteinen
Jumalan Pojan kanssa, hiljainen.
Taivaallisena rauhana koen sen.*

Tässä jatkuu niukkojen sanojen linja. Sanat vaan nousivat yhtenä aamuna, kun olin poiminut omasta facebookin albumista esiin raamatunjaekortin, joka puhutteli sillä hetkellä. Jouduin kyllä poistamaan kortista taustan, koska se ei sopinut tähän niukkaan linjaan, eikä sillä ollut mitään sanottavaa.

*Hän on ensimmäinen.
Hän on viimeinen.
Kunniansa on täydellinen.
Hänen kanssaan, Häneen
elävään Kristukseen.*

*Kirkkaudesta kirkauteen,
valoon ilman määrää,
taivaan horisonttiin
saa lapsi Jumalan
katseen aran kohottaa.*

Minulla oli tässä kohdin pitkään vain sydämelleni noussut teksti. Sivun oli kaunis ilman kuvaakin. Selatessani facebookin kuva-albumeitani törmäsin kuvaan, missä kaksi nuorta ihmistä istui rantahiekalla katsoen auringonlaskua tai oikeastaan värjäytyneitä horisonttia.

Käänsin kuvan peilikuvaksi, pelkistin väreistä ja rajasin uudelleen. Tahdoin ihmisen ja maan erottuvan jyrkästi taivaasta ja vedestä. Näin voin ajatella kuvaa noihin sanoihin.

Sillä minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä kohtaan, sanoo Herra: rauhan eikä turmion ajatukset; minä annan teille tulevaisuuden ja toivon. (Jer.29:11)

TULEVAISUUS JA TOIVO

Meille on kovin tärkeää tietää jotain siitä, mitä on edessä päin. Itse en voi pitää merkittävimpinä yksityiskohtia, vaan laajemmin sitä, että elämäni on Jumalan huomassa täällä maan päällä sekä tämän ajan jälkeen iankaikkisuudessa. Hän on luvannut antaa tulevaisuuden ja toivon omilleen.

Kuvassa on vene ja siinä kaksi ihmistä. Tämän näkee, kun katsoo tarkkaan. Voisiko tämä kuvastaa ajallista ja arkista tulevaisuutta ja toivoa? Oikeassa yläkulmassa näkyy sinistä taivasta. Ehkä tässä voimme ajatella jotain maallisen elämämme jälkeen tulevaa.

Jumalan ajatukset ovat rauhan ajatuksia. Toivon, että kuvani välittäisi myös lepoa ja rauhaa luonnon ja sanan äärellä riippumatta siitä millaisia askelmia myöten olemme tähän hetkeen kulkeneet. Jumalan armo Kristuksen ristin sovitustyön kautta tahtoo tavoittaa meitä kuin ojennettuna lahjana, vaikka kokisimme itsemme miten huonoiksi ja ajattelisimme seisovamme täysin huojuvalla pohjalla elämässämme. Jumalan rakkaus tahtoo kohdata pienen ihmisen ja tuoda elämään rauhaa ja toivoa.

Onnen tunteita

Olen saanut jälleen nukkua saaristomökissä. Miten taas nouseekaan onnen tunteet! Saan tehdä ulkona yksinkertaisia töitä. Ne jaksottuvat myös aivan automaattisesti. Puutarhatöistä tullessani näin vesisaavissa suursukeltajan. Muistelin miten lapsena näin niitä joka kesä. Käärin hihat ylös ja vein sukeltajan rantakivelle. Se pääsi kuvauksen jälkeen meriveteen. Sain ihanan lepo hetken, kuin palan lapsena oloa.

Kun nyt yritän ihan oikeasti levätä, huomaan saaneeni sähköpostia. Ifolor ilmoittaa, että e-kirjani "Armon hetkiä" on ladattavissa. Olen tyytyväinen kirjaan ja tiedän, että myös tilaamani paperikirjat ovat tahtomani. Nyt minulla on tabletissani monta omaa e-kirjaa. Samat kirjat ovat tietokoneellani, josta niitä voin tilata. Toinen sähköposti oli Kirjapajasta, tieto etteivät he voi julkaista kirjaani "Pieniä siemeniä erämaasta". Sähköpostikirje oli kuitenkin niin kauniisti muotoiltu ja rohkaiseva, ettei se voinut painaa mieltäni alas.

Olen onnellinen ja kiitollinen, kun saan elää luonnon keskellä vanhassa mökissä. Pöydälläni vuoteen vieressä on vanhoja hengellisiä kirjoja ja rippikoulusta saamani Raamattu. Lukeminen etenee kovin hitaasti, mutta yhdessä meri-ilman kanssa antaa melko hyvän yöunen. Nyt kirjoittelen tätä selälläni mökkisängyssä tabletilla. Seinällä sänkyäni yläpuolella on tätini 1940-luvulla maalaama posliinilautanen. Siihen katseeni osuu usein juuri kirjoittaessani selälläni lepäillen.

Jälleen on edessä kesäkausi. Myös vieraita ajatellen on mukava pitää pikkuista puutarhaa. Toki laittaisin jotain kasvamaan muutenkin. Kuitenkin ilo uusista perunoista omalta maalta on paljon suurempi silloin, kun joku on kylässä. Ja ovathan juuri maasta vedetyt porkkanat ihanaa herkkua. Pieni lapsi nauttii siitä, jos saa itse kiskoa porkkanansa maasta. Niin, ja punajuurta pitää olla, ja salaattia, tilliä ja persiljaa. Kyllä tomaattiakin on mukava yrittää, ja vielä lehtikaalia, pinaattia, kurkkua. Niin, ja kesäkurpitsaahan minulla on joka vuosi!

Alkukesä on luotu puutarhaunelmista, kiitollisuudesta, onnen hetkistä.

Kirjoitin tämän muutamia vuosia sitten. Sama teksti on kohdallaan myös tänä keväänä 2021. Melkein kaksi päivää kului kirjan kuvien ja tekstien poimimisessa. Nyt tämä on valmis lauantaina 3.4.2021.

Tein 2. osan pdf -kirjaa Valo loistaa sydämiimme 27.1.2025. Tämä on koottu leikekuvista tabletilla. Varsinainen kirja on paperikirja, Ifolor -kirja. Ceta Lehtniemi